

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová

Záhadný
klient

MELANIE MILBURNEOVÁ

ZÁHADNÝ KLIENT

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

hned třikrát se tento měsíc můžete začíst do oblíbených příběhů na pokračování. Ve Sladkém životě je to kniha Můj řecký ďábel od Caitlin Crewsové, která navazuje na Bezohledného Řeka. O něm jste se mohla více dozvědět v září.

Rovněž ve Sladkém životu za Vámi přicházím s knihou Pravidla nejsou pro bohaté od Lucy Kingové. Je to závěrečná část trilogie o bratrech z Argentiny. První díl, nazvaný Příběh plný tajemství, vyšel v červnu, v srpnu pak sága pokračovala příběhem pojmenovaným Zkrocení benátského vlka.

Jestliže ve Sladkém životu jedna trilogie končí, ve Sladkém životu Duo jiná začíná. Emmy Graysonová napsala sérii knih o španělských bratrech Cabrerových. První díl se jmenuje Sladké hrozny Andalusie. Další díl vyjde v prosinci pod názvem Týden ve Francii. A závěru se dočkáte až příští rok, v únoru v knize, jejíž český název zatím ještě nebyl stanoven.

Pevně věřím, že se Vám budou tyto příběhy plné romantiky líbit.

S láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

ZÁHADNÝ KLIENT

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Billion-Dollar Bride Hunt

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Alena Novotná

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Melanie Milburne

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8352-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8353-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8354-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Emmaline Woodcroftová se právě vyhřívala v záři úspěchu – dalšího úspěšného spojení dvou klientů její seznamovací agentury – když její sekretářka a zároveň recepční Paisley vešla do její kanceláře a sdělila jí, že někdo přišel a trvá na tom, že se s ní chce setkat okamžitě.

„Muž, nebo žena?“ zeptala se Emmie a položila mobil zpátky na stůl.

Paisley přitiskla záda k zavřeným dveřím, jako by měla strach, že by tam ten klient mohl nakráčat bez dovolení. „Muž,“ pronesla trochu bez dechu a dodala: „Vysoký. Velmi vysoký, pohledný. Ital, myslím, soudě podle přízvuku. Oblek na míru. Ale proč by někdo takový potřeboval seznamku, to nechápu. Kdybych už nebyla zasnoubená, sama bych si dala říct.“

Emmii zašimralo v zátylku. Nový klient je vždycky dobrá věc a pohledný k tomu, to je bonus. A to, že přišel osobně, jen potvrzovalo, že byl dobrý nápad zřídit si kromě onlinové platformy také kamennou kancelář. Spontánní rozhodnutí jí často v životě přinášela dobré výsledky. „Pošlete ho dovnitř.“

Paisley se zajiskřilo v očích a zamumlala: „Dejte si pozor, Emmie. Neuvěříte, jak pohledný je. Úplně se mi z něj zatočila hlava.“

Pak zmizela a po chvilce se dveře znovu otevřely. Dovnitř vstoupil vysoký muž v obleku a zavřel za sebou s rozhodností, z níž Emmii zamrazilo v zádech.

„Slečna Emmaline Woodcroftová? Matteo Vitale.“

Pokud by jeho vzhled nestačil, aby ji připravil o dech, určitě by se o to postaral medový podtón jeho hlubokého hlasu s jemným italským přízvukem. S přítomností muže, vysokého určitě přes metr devadesát její kancelář vypadala maličká. No, ještě menší, než už byla. Měl olivovou pleť a husté vlasy černé jako uhel, které nebyly ani krátké, ani dlouhé, něco mezi tím. Byl hladce oholený, ale na bradě a tvářích už byl v tuto denní dobu vidět náznak tmavého strniště. A také kolem úst.

Ta jeho ústa...

Emmie od nich na chvíli nedokázala odtrhnout pohled. Jeho ústa byla toho druhu, že kdyby je viděl Michelangelo, utíkal by si nabrousit dláta, aby přepracoval některé své sochy – plnější dolní ret a k němu trochu tenčí horní, dokonale doplněné hlubokou rýhou pod rovným římskýmnosem. Byla to smyslná ústa s náznakem tvrdohlavosti, možná dokonce i bezohlednosti. Měl pěkně tvarovaná tmavá obočí, mezi nimiž zaznamenala dvě mělké prohlubně, takže to vypadalo, jako by se stále trochu mračil.

Ale byly to jeho oči, co způsobilo, že se jí málem zastavilo srdce. S jeho italskou pleť v olivovém tónu by očekávala tmavě hnědé nebo oříškové oči, ale ty jeho měly neobvyklý odstín modré. Připomínaly jí neprozkoumané hlubiny oceánu, v nichž se může skrývat cokoli – od pokladu nedozírné ceny až po nebezpečí, které se projeví až na poslední chvíli.

Matteo rázně přešel přes místnost, zastavil se před jejím pracovním stolem a napřáhl k ní přes jeho desku ruku. Emmie se zvolna zvedla, protože měla z nějakého zvláštního důvodu nohy jako z gumy, a rukou vklouzla do pevného, teplého sevření jeho dlaně. Dlouhé, opálené prsty ji stiskly a ona proti své vůli polkla. Po nohách jí přeběhlo zachvění.

„Těší mě. Ó, a říkejte mi Emmie, prosím.“

„Emmie.“ Matteo její jméno vyslovil jako ještě nikdo před ním, s přízvukem na druhé slabice, takže to znělo spíš jako *Em-mí*.

Emmie si musela připomenout, že musí ruku zase stáhnout, protože byla v pokušení nechat ji přesně tam, kde je – chycenou v tom teplém, suchém objetí té jeho. Vytáhla ji z jeho lehkého sevření, ale prsty a dlaň ji brněly, jako by jimi probíhala nějaká neznámá energie, kterou jí předal.

Ta energie proudila dál do jejího těla jako teplo slunečních paprsků, když se člověk opaluje a zapalovala cestou drobné ohničky na každé erotogenní zóně na těle. Ta místa zůstávala tak dlouho nepovšimnutá, že to byl skoro šok, cítit je znovu ožívat. Každý centimetr její kůže jako by ho intenzivně vnímal. Vnímal jeho pronikavý pohled, jeho nepřehlédnutelnou mužnost, oblak rozhodnosti, jenž jako by se kolem něho vznášel.

Emmie mávla rukou k sametem čalouněnému křeslu naproti sobě. „Posadte se, prosím.“

„Děkuji.“ Kromě jeho hlubokého hlasu ji stejně vytrhávala ze soustředění vůně jeho kolínské – citron a limetka s příděchem něčeho exotického v základním tónu jí dráždilo smysly a zrychlovalo tep.

Emmie se posadila, dřív než se jí roztřesou nohy. Neměla ani ponětí, proč na ni tenhle muž má takový vliv. Potkala už v životě spousty, stovky mužů, většinu z nich pracovně, a ani jeden nepřiměl její tělo takhle reagovat. Cítila se jako nějaká -náctiletá fanyнка před svou oblíbenou rockovou hvězdou. Dokonce i sedící Matteo Vitale byl vysoký, když se snažila udržet oční kontakt, musela zvednout hlavu.

„Takže jak vám mohu pomoci, pane Vitale?“ Emmie zvolila svůj nejlepší podnikatelský tón, ale nějaký záblesk v jeho temně modrých očích jako by naznačoval, že jí vidí až na dno duše.

„Jste profesionální dohazovačka, správně?“

„Ano. Sestavuji individuální profil svých klientů a pomáhám jim najít partnera, který se k nim bude hodit ve všech –“

„Potřebuji manželku.“ Jeho jasné prohlášení a rozhodná linie úst ji přiměly napřímit se na židli.

„Chápu. No, pak jste našel tu správnou osobu, protože já už jsem úspěšně seznámila mnoho párů, které jsou dosud šťastně spolu. Emmiina kouzelná seznamka má za sebou úctyhodný počet úspěšných seznámení, na něž jsem opravdu hrdá, a vím, že je to proto, že věnuji spoustu času tomu, abych každého klienta osobně dokonale poznala, než jim najdu lásku jejich života.“

Jeden koutek Matteových úst se zvedl, ale těžko by to někdo mohl nazvat úsměvem. Pokud něco, hodilo se to k cynickému lesku jeho očí a nemizící zamračené vrásce na jeho čele. „Nechci dlouhodobý vztah. Potřebuji někoho, kdo se mnou bude jen tak dlouho, aby mi porodil potomka.“

Emmie zamrkala a říkala si, jestli mu dobře rozuměla. Navlhčila si náhle suché rty a poposedla na židli. „Takže... vy nehledáte lásku?“

„Ne.“ Jeho cynický výraz naznačoval, že ani nevěří, že by něco takového mohlo existovat. „Můj otec nedávno zemřel, a aniž by mi to předem oznámil, přidal ke své poslední vůli dodatek, v němž stojí, že nezdědím jeho rozsáhlé nemovitosti v Umbrii, které jsou v majetku naší rodiny po celé generace, pokud se neožením a nezplodím potomka.“

„Je mi líto vaší ztráty –“

„To není třeba. Nebyli jsme si blízcí.“

Jeho odmítavý tón ji stejnou měrou odpuzoval i zajímal. Jaký vztah asi měl se svým otcem, že se Vitale starší rozhodl přidat ke své poslední vůli takový dodatek? Rozsáhlé pozemky v Umbrii měly určitě velkou cenu, ale Matteo Vitale nevypadal jako někdo, kdo se

musí spoléhat na rodinné dědictví, aby přežil. Jeho oblek byl bezpochyby šitý na míru, boty měl ručně šité z italské kůže, ta skvělá kolínská jistě nebyla levná.

Jeho jméno jí navíc připadalo povědomé... Neviděla v poslední době nějaký článek o člověku tohoto jména? Nepracuje jako forenzní auditor? Není to právě on, o kom psali, že odkryl obří účetní podvod v případě rozvodu jednoho slavného boháče? Šlo v něm o miliony liber chytře skrytých na cizích účtech, ale Matteo je našel. Musí být opravdu pokořující zjistit, že váš vlastní otec připsal ke závěti něco takového, a ještě až ve chvíli, kdy už se nemůžete pokusit jeho názor změnit.

Emmie měla stále ještě oba rodiče, a přestože si s tátou nebyla tak blízko jako s mámou od té doby, co se rozvedli, když jí v sedmnácti diagnostikovali rakovinu, nedovedla si představit, že by pro něj měla truchlit. A ani si nedokázala představit, že by táta zařadil do poslední vůle něco takového, protože on lépe než všichni ostatní věděl, že to poslední, co by dokázala, je přivést na svět potomka.

„Podívejte, pane Vitale, myslím, že pro vás nakonec přece jen nejsem ten správný člověk. Já se zaměřuji na to, aby mí klienti našli pravou lásku, nejen nějakou dělohu, kterou by si mohli na chvíli pronajmout.“ Začala odstrkovat židli, že se zvedne, aby jejich schůzku ukončila, ale něco v jeho výrazu ji přimělo se znovu posadit.

Ticho v místnosti bylo téměř hmatatelné. Jako by se roztahovalo do všech koutů a polykalo všechn kyslík, až s Emmie stěží dokázala nadechnout.

„Jsem připravený vám zaplatit o hodně víc, než je vaše obvyklá sazba.“ Jeho tón byl chladně obchodní. Věděla, že by ho měla upozornit, že žádné peníze na světě nestojí za to, aby si kazila dobrou pověst něčím, co obvykle nedělala. Ale náhle měla pocit, že se mu v očích mohlo něco jako kratičkový záblesk bolesti, a to ji zarazilo.

Emmie si ho chvílku prohlížela, hledala v jeho obličejí nějaký další náznak zranitelnosti, ale žádný tam nebyl. Jako by byl vytesaný z kamene. „Jak můžete vědět, že si neřeknu o cenu, jaká přesahuje hodnotu vašeho rodinného majetku?“

„Proklepl jsem si vás. Jste drahá, ale vaši klienti dostanou, za co si zaplatí. A jak sama říkáte, vaše úspěšnost je velmi dobrá. Zaplatím třikrát nebo čtyřikrát tolik, co si obvykle účtujete.“

Emmii se v podnikání dařilo, dokonce lépe, než původně očekávala, ale náklady měla také velké. K tomu měla hypotéku a také pomáhala matce platit mladší sestře Natalii léčbu anorexie, která se u ní objevila během doby, kdy Emmie bojovala s rakovinou. Bylo by bláhové Matteovu nabídku alespoň nezhodnotit. Jeho požadavek je možná mimo její obvyklé služby, ale jistě by stál za pokus. Ona se přece nikdy výzvám nevyhýbá. Její minulost plná chemoterapií to jen dokazuje. „Vy jste forenzní auditor, že ano?“

Matteo zvedl obočí v mírném údivu. „To jste si tip-la?“

„Před časem jsem o vás četla v novinách,“ pousmála se Emmie. Ačkoli ta fotka, jež článek doprovázela, mu neudělala moc dobrou službu. Matteo Vitale měl auru impozantnosti, kterou žádný fotoaparát zachytit nedokázal. Nebyla to jen ta jeho výška nebo přímočaré jednání – něco v jeho očích naznačovalo hluboko skrytou bolest. Bolest tak chytře, důkladně skrytou, že to chtělo speciální rozeznávací schopnost, aby ji člověk odhalil.

A Emmie takovou schopnost měla. Její radar na bolest byl díky jejím životním zklamáním dokonale vyladěný. Dokázala vidět v druhých to, co před nimi sama tak umně skrývala. Ostatním působilo bolest, když se jim svěřila s tou svojí, tak to přestala dělat. Popírala ji. Pohřbila ji hluboko v sobě. Dokázala projít kolem

kočárku, usmát se na tu maminku a nikdo by neuhodl, jak moc jí při tom bolí srdce, že nikdy nebude držet v náručí vlastní dítě.

Chemoterapie její vaječníky úplně zničila a žádné úpěnlivé prosby a přání a naděje a modlení za zázrak už to nezmění. Lékaři se zmínili o umělém oplodnění a vajíčku od dárkyně, ale Emmie věděla, že by to nebylo totéž, jako porodit své vlastní dítě, vidět v jeho obličejí či povaze svou podobu a podobu svých příbuzných. Emmie se rozhodla, že když je jejím osudem být neplodná, pak to prostě přijme, ať už je to jakkoli bolestivé. Dokonce přesvědčila své rodiče a sestru, že se s tím smířila a už ji to vůbec netrápí. Bylo pro ni příliš skličující dívat se, jak si o ni dělají starosti. Jak ji litují.

Emmie položila sepjaté ruce před sebe na stůl. Rozhodla se, že se pokusí zjistit o Matteovi Vitaleovi všechno, co bude moci. Byl pro ni jako složitá skládačka, kterou před ni někdo položil, a ona nebude mít klid, dokud ji nesloží. „Musím přiznat, že je pro mne těžké pochopit, proč vlastně potřebujete moje služby, pane Vitale. Chci říct, že jste velmi pohledný a zjevně dost bohatý, když mi můžete zaplatit tolik. Myslela bych si, že nebudete mít žádný problém přesvědčit jakoukoli ženu, aby udělala, co si přejete.“

„Platí to i pro vás?“ zadíval se jí ten záhadný klient do očí a v Emmii jako by znovu ožila ta zvláštní energie.

Trochu zvedla bradu a přiměla se neuhnout pohledem. „Ne, pro mě to neplatí. Já jsem proti okouzlujícím mužům imunní.“ Nebo to si o sobě alespoň myslela do chvíle, než vešel do dveří Matteo Vitale.

Matteo vrhl krátký pohled na její levou ruku, nejspíš proto, aby se přesvědčil, jestli neuvidí snubní nebo zásnubní prstýnek. Když se na ni znovu podíval, lehce pozvedl obočí. „Takže nejlepší dohazovačka v kraji je

sama nezadaná. Zajímavé.“ Řekl to klidným tónem a ani jeho výraz nenaznačoval výsměch.

Emmie se napjatě usmála, stáhla ruce ze stolu a položila si je do klína. „Pane Vitale, dovolte mi vás ujistit, že můj současný stav je volba, ne nešťastná okolnost. Soustředím se výhradně na svou kariéru a jsem hrdá na to, že jsem absolutně k dispozici klientům. Díky tomu jim poskytuji ty nejlepší možné služby.“

Matteo se jí nehnutě díval do očí tak dlouho, že už to bylo nepříjemné. Emmie byla rozhodnutá to vydržet a pohled neodvrátit první, ale srdce jí bušilo čím dál rychleji a dech se jí krátil. „To je dobře, protože já nemám času nazbyt,“ řekl nakonec Matteo. „Potřebuji to vyřešit tak rychle, jak to jen půjde.“

„Jsem v pokušení říct, že lásku nemůžete uspěchat, ale to se na váš případ zjevně nevztahuje.“ Emmie vstala, přešla ke skřínce u stěny, vytáhla jednu z hromádky lesklých brožurek a přes stůl mu ji podala. „Můžete si objednat různé balíčky služeb, detaily k nim najdete tady. Vzhledem k časové tísní je pro vás ovšem pravděpodobně ideální ten nejdražší.“

Matteo si druhou rukou vytáhl z vnitřní kapsy saka brýle s tenkými černými obroučkami a nasadil si je. Jestli je to vůbec možné, byl s nimi ještě přitažlivější. Prolistoval brožurku a v průběhu čtení si občas ukazovákem posunul brýle na nose, čelo zkrabatělé soustředěním.

Potom brýle posunul dolů a podíval se na ni přes obroučky tak pronikavým, zkoumavým pohledem, že by nedokázala odvrátit oči, ani kdyby chtěla. Matně si uvědomovala, že zadržuje dech, a v duchu si říkala, jestli se teď její nový klient náhodou nesebere a neodkráčí z její kanceláře bez jediného ohlédnutí. Zoufale doufala, že to neudělá. Najít mu ženu podle jeho přání byla výzva, ale ona už čelila větším – přežít v sedmnácti Hodgkinův lymfom byla asi ta největší.

„Vezmu si ten nejlepší.“ Matteo zavřel brožurku a položil ji na stůl. Pak si sundal brýle a složil je zpátky do kapsy. Emmie při tom zahlédla kousek jeho širokého hrudníku, ukrytého pod bleděmodrou látkou košile.

Emmie rychle zamrkala a snažila se soustředit. Poposedla si a uhladila si sukni. „Jak jste si jistě přečetl, obvykle strávím se svými klienty nějaký čas, abych je mohla blíž poznat. Tak mohu zjistit, jaký typ člověka by se k nim nejlépe hodil. Mám také velmi podrobný dotazník, který mí klienti vyplní, ale zjistila jsem, že je lepší je vidět takříkajíc v akci. V práci, ve volném čase, vidět, jak tráví čas s přáteli a rodinou, když je to možné. Je to pro vás přijatelné?“

Matteovi oči trochu ztvrdly. „S tou rodinou to nepůjde. Jsem jedináček a otec je mrtvý.“

„A vaše matka?“

Matteo vydal pohrdavý zvuk, něco mezi odfrknutím a povzdechem. „Neviděl jsem ji od sedmi let. Rozhodla se, že manželství a mateřství není nic pro ni.“ Pousmál se, jako by mu na tom ani nemohlo záležet méně a dodal: „Nemám ani ponětí, kde žije nebo jestli je vůbec ještě naživu.“

Emmie se zamračila. „To je mi líto. To musela být velmi bolestná zkušenost, když jste byl tak malý.“

Matteo lhostejně pokrčil rameny. „Brzy jsem se z toho dostal.“

Emmie si nebyla jistá, že je to skutečně pravda. Její nový klient měl v sobě jistou ostražitost, jež naznačovala, že si nerad pouští lidi příliš k tělu. Když dítě opustí matka v tak nízkém věku a už ho nikdy nekontaktuje, může to pro něj být velmi traumatizující zážitek. Může to v něm vyvolat nejistotu, nedůvěru a emocionální otažitost nebo uzavření se do sebe a spoustu dalších psychických problémů, které často, i když ne vždy, hrají svou roli i potom v dospělosti. Pro ni samotnou byl

traumatizující i odchod táty, a to už jí bylo sedmnáct, ale alespoň se s ním občas vídala. O kolik horší to musí být pro sedmiletého kluka, zvláště když mámu už nikdy neuvidí?

„Některé děti jsou odolnější než jiné,“ poznamenala neutrálně. A pak, aniž by o tom přemýšlela, dodala: „Kdy byste si přál začít? Mám teď hodně práce, ale –“
„Dnes večer.“

Emmie se málem zakuckala. „Dnes večer?“

„Zvu vás na večeři. Můžete se mě během ní vyptat, na co potřebujete.“

Emmie měla neodbytný pocit, že se spíš dozví víc o sobě než o něm. On si nakonec vybudoval velmi úspěšnou kariéru tím, že odhaluje dobře skrytá tajemství. Nespouštěl z ní upřený pohled a její srdce se rozběhlo zase o něco rychleji. „Naštěstí pro vás mám dnes večer volno. Chtěl byste pozvat pár přátel, abych viděla, jak s nimi vycházíte?“

Matteo zvolna zavrtěl hlavou. „Půjdeme sami.“

Sami. Něco v tom, jak to slovo vyslovil, způsobilo, že jí po zádech přeběhl mráz. Emmie bezděčně polkla. Večeře s klientem nebyla mimo její normy. Co ovšem mimo její normy bylo, byla její reakce na tu vyhlídku, na vyhlídku na večeři s tímto konkrétním klientem. Vzdušení, nervózní očekávání a chvění v žaludku.
„Máte nějaké přátele, ne?“

Matteo se líně usmál, což úplně změnilo výraz jeho obličeje. Náhle už nebyl tak vážný a napjatý, a také méně ostražitý – a tím pádem dosažitelnější a ještě přítelevější. „Ale samozřejmě, že mám.“

„Obáváte se snad, co by si mohli myslet o tom, že jste si najal někoho, jako jsem já?“

„To ani ne, ale raději bych udržel svůj soukromý život mimo média.“

„Vy svým přátelům nevěříte?“

Matteo se usklíbl. „Já nevěřím nikomu.“